

Бележки към въведените понятия на корицата

***Апогей** е термин на географската наука, с който Астрономията обозначава най-отдалечената гравитационна точка на небесно тяло – обикновено Луната, някоя планета, спътник или сателит, движещо се в орбита около своето Слънце или друга гравитираща планета. Например, когато Земята е най-отдалечена от Слънцето е в своя Апихелий спрямо него. Това събитие се случва малко след дните на слънцестоене, когато от гледна точка на земните жители Слънцето е най-високо на небосклона по обедно време. Тогава, често казваме, че „Слънцето е в своя Апогей“, защото знаем, че е настъпил моментът, от който ще започне да се снишава над хоризонта, сигнализирайки, че „Лятото започва да търси своята Есен“.

За целите на нашето изследване ще използваме термина „Апогей“ в смисъл на върховата точка на личните жизнени и творчески сили, житейските постижения и степента на реализираните стремежи. В буквален смисъл понятието означава „най-отдалечен от Земята“. А в смисъла на Наръчника – състоянието, в което земните и битови тревоги не биха замъглили нито съзнанието, нито настроението, нито мечтите и успехите ни, защото ние вече разполагаме с решения за проблемите и имаме достатъчно въздух, за да се гмурнем в морето от изпитания.

****Развитие на цивилизацията.** Днес прилагаме измерването на човешкия живот като „високо-технологична оценка на социално-икономическата еволюция и научно-техническия напредък на нациите“, и пропускаме да забележим факта, че качествено измерване на земния живот е въведено още преди възникването на самата човешка цивилизация.

Критериите на едно такова „древно“ измерване сочат, че показателите на умственото, интелектуално, техническо и битово развитие, могат да бъдат напълно пренебрегнати при наличието на духовна бедност, душевно невежество и безсърдечност, т.е. при една неуравновесена социална, културна и политическа среда, управлявана от религиозна мизерия.

Херметическият принцип „Каквото горе, това и долу“ подсказва, че колкото по-извисен и богат е човешкия дух, толкова по-чиста и плодородна е неговата душа, но и толкова по-качествена и усъвършенствана е неговата материална изява. И обратно, колкото по-натоварена е една душа с грижи и страдания, породени от неестествено култивираната ѝ привързаност към материята, толкова по-слаб и безсилен е нейният дух в материалната реализация.

Например, в древноегипетската митология за сътворението и управлението на живота на Земята, базирана на херметическото учение и принципите на безсмъртието, според качеството на земния живот се определя и качеството на задгробния. Ключов момент в това учение е краят на пътуването на душата през подземното царство, когато Изиди – богинята на плодородието и възкресението, претегля душите на везна в „Залата на двете истини“. Нейната мерна единица за тегло е перо от Маат – крилатата богиня на истината, справедливостта, баланса и хармонията. Ако душата е по-тежка от перото, не може да премине в Царството на Вечността и е връщана обратно от своите „теглила“. Някои изследователи стигат до извода, че произхода на това учение, превърнало се в „религия на върховенството“ в Древен Египет в периода 4000-3500 г. пр. хр., датира още от преди 50 000 години

*****Талант** – търговска мерна единица за тегло в античността, оценявана с нейната равностойност в благороден метал или парична единица. В Библията понятието „талант“ се използва тризначно – като мерна единица за тегло, като парична единица и в смисъл на дарба, качества, умения – т.е. разменна единица за търговски, паричен и интелектуален обмен.

******Алхимия** е името на древната наука за трансформиране на обикновените елементи в техните висши проявления. Алхимията често погрешно е свързвана с магия и тъмните сили, но ние дължим постиженията си в медицината и всички други области на съвременната наука благодарение на Висшето познание на Алхимията, което води световните цивилизации към просперитета от самото начало на човечеството.

Злочестата ѝ популярност се дължи не на друго, а на факта, че същите тези сили, от незапомнени времена, полагат неимоверни усилия да придобият „плодовете на Висшето познание“, използвайки за разменна монета страховете на невежата човешка душа. В тази борба за надмощие настъпват и икономическите, социални, политически, религиозни и културни кризи, съпътствани от масови неизлечими заболявания и пандемии. В такива моменти именно невежеството и страховете подлагат на изпитание устоите на цивилизацията.

Висшият Разум никога не би допуснал да бъде овладян от низши страсти, и без значение дали една цивилизация напълно ще се самоунищожи и изчезне от лицето на Земята, Висшето познание винаги се връща, за да учи и води човека в неговото земно съществуване.